

INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS

Vlaamse afdeling van de War Resisters' International

2540 Hove (Belgium), december 2003

Vredestr.65

L.S.

IOT/BDJ-kwestie

In de bijlage stuur ik nogmaals enkele flarden over de kwalijke IOT/BDJ-kwestie.

Wat ook de fouten mogen zijn waaraan ik mij schuldig maakte, de waarheid op het terrein is toch wat ze is?

Op te merken valt dat het hier om een met een schrijfmachine getypte tekst gaat die ik later scande, hetwelk niet zo best lukte. Ook dient men te weten dat de oorspronkelijke tekst meer dan vijftig bladzijden telde : wat volgt is dus een ingekorte versie.

Question de l'IOT/BDJ

En annexe, j'envoie encore quelques bribes sur la fâcheuse question de l' IOT/BDJ.

Quelles que soient les fautes commises par le soussigné, la vérité de ce que je relate reste tout de même ce qu'elle est?

In Pace,

Jean Verstraeten

(Zie ook / voir aussi : www.jeanverstraeten.be , onder de rybriek / sous la rubrique "War Resistance")

INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS

Vlaamse afdeling van de War Resisters' International

2540 Hove, Vredestraat 65, december 2003

ENKELE DATA

- 23/11/45 : oprichting van de Union Fédérale/Federale Unie (werldfederalisten-beweging).

- 1949 (?) : de Federale Unie neemt het adres bij zich van een Belgisch centrum van het Internationaal Register van Wereldburgers.

- december 1960 : vergadering op het secretariaat van de Federale Unie, waarop wordt besloten een onthaalcomité van de Vredesmars San Francisco/Moskou op te richten (uit dit onthaalcomité ontstond het Comité voor Geweldloze Vredesactie/Comité d'Action non-violente pour la Paix: CGVA/CANVP).

- lente en zomer van 1962 : het CGVA/CANVP neemt een vastere vorm aan : achttien personen (1) tekenen statuten en vormen de effectieve of werkende leden.
 (1) Tot hen behoorde Patrik **Lasure** niet. Ook later ondertekende hij nooit de statuten, en dit vormt één van de vele weerleggingen van de bewering, in het nr. 143 van Magazine, dat "Patrik aan de wieg stond van het Forum voor Vredesactie". (Het CGVA ging, in januari 1971, op in de Internationale van Oorlogstegenstanders, waarvan Forum zich als de opvolger ziet.)

- 30 juni 1962 : een ongeval van André Provo, de echtgenoot van Lea Provo-Eggermont, dwingt die laatste ertoe zich als secretaresse goeddeels terug te trekken; een nieuw secretariaat wordt ondergebracht te Schoten, Bredabaan 1149.
 (I ZIE P. 8)

- oktober 1962 : de statuten van een v.z.w./a.s.b.l. CGVA/CANVP verschijnen in het Staatsblad (2);
 (2) **Lasure**, de man die "aan de wieg stond" behoorde niet tot de stichters ervan; evenmin trad hij later toe.

- 11 mei 1964 : oprichting van de Burgerdienst voor de Jeugd (B.D.J.) ter gelegenheid van de totstandkoming van de wet betreffende het statuut van de

gewetensbezwaarden.

- begin 1965 : het tijdschrift Regenboog wordt in 't leven geroepen als tegenhanger van l'Arc-en-Ciel, het in 't Frans verschijnende orgaan van de Federale Unie; (Regenboog vormde een voorganger van Protest; het stond o.a. open voor mededelingen van de I.O.T., maar onverminderd viel er van enige medewerking van **Lasure** niets te bespeuren.)

- herfst 1965 (meer bepaald de bijeenkomst van 26 oktober): het berichtenblad van het Comité voor Geweldloze Vredesactie wordt vervangen door Geweldloze Weerbaarheid, een gezamenlijke nieuwsbrief van enkele onafhankelijke vredesgroepjes; tot die laatste behoort de I.O.T. (die, samen met de Internationale des Résistants à la Guerre, de Belgische afdeling van de W.R.I. vormde) (3).

(3) Bij die herinvoering in Vlaanderen van de I.O.T., die wij eerst Internationale van Oologsbestrijders noemden, toonde **Lasure** zich op geen enkele wijze betrokken.

- september 1969 : oprichting van Protest als gezamenlijk tijdschrift van de onafhankelijke Vlaamse vredesgroepjes (de door de Communistische Partij opgerichte en gecontroleerde vredesbeweging behoorde daar uiteraard niet toe, zoals ze evenmin had behoord tot de uitgevers van Geweldloze Weerbaarheid). (4)

(4) **Lasure**, die ook niets van zich had laten horen, was niet aanwezig op de stichtingsvergadering van september 1969. Vanuit een verlangen alle gewetensbezwaarden, oorlogstegenstanders en wereldfederalisten te verenigen, lieten we hem niettemin vragen. Lasure gaf dan zijn akkoord via Staf Schmidt. Zo kwam hij te staan bij de leden van de Werkgroep en de Redactie. Alleen, hij nam aan geen enkele werkvergadering deel, hij verontschuldigde zich nooit toen we hem geregeld uitnodigingen stuurden en hij schreef geen letter voor het blad. Met zo iemand kan men uiteraard volstrekt niet werken. En in maart 1971, toen Gilbert Hubert zijn burgerdienst begon en het redactieadres vanaf het volgende nummer bij zich zou gaan nemen, vroeg hij zich af hoe het nu verder moest met Patrik Lasure.

Toen wilde het toeval dat het op de trein tot een ontmoeting met Lasure kwam. Hij liet zich volstrekt laatdunkend uit over onze inzet of ons werk en zei

herhaalde malen dat hij er zich niet mee wilde inlaten. Dit bracht mee dat Gilbert Hubert zijn naam niet langer in het blad vermeldde (volgens de overeenkomsten, hadden we hem al een jaar eerder dienen te schrappen, maar ik had hem er toch telkens weer bij getikt, omdat ik vond dat niet ikzelf de kwestie ter sprake diende te brengen).

Was dan alles in orde? Geenszins! Want **Lasure** begon toen allerlei achterbakse lastercampagnes op touw te zetten tegen ondergetekende. En zo heb ik geleerd dat kwade trouw geen grenzen kent als het erom gaat de waarheid te verdraaien.

- sept. 1969 : Gilbert Hubert, die zich sinds eind 1968 in verbinding had gesteld met de I.O.T. te Hove, treedt op ons voorstel toe tot de werkgroep rond Protest; er wordt ook overeengekomen dat hij zich tijdens zijn latere burgerdienst bij een bevriende vereniging officieus halftijds zou inzetten in 't kader van die werkgroep.

- januari 1971: samensmelting van de groepjes rond Protest in de I.O.T. Daarbij bleven, logischerwijs, het Berten Fermont Herdenkingscomité en het Register van Wereldburgers apart bestaan. Dit laatste werd uiteraard gesteund door de wereldfederalistische strekking in de I.O.T. (5)

(5) De samensmelting in de I.O.T. werd beslist op een vergadering in Hove. **Lasure** nam daar uiteraard niet aan deel. Hij nam op geen enkele wijze iets op zich van de zorgen en de lasten die deze moeilijke en delicate operatie van de samensmelting meebracht.

- februari/maart 1971 : Gilbert Hubert begint zijn burgerdienst bij de Internationale Vrijwillige Hulpdienst in de Hoofdkerkstraat te Antwerpen. Volgens wat was overeengekomen, zou hij officieus halftijds voor de Werkgroep Protest, thans de alleen de I.O.T. gaan werken. Gezien het officieuze karakter hiervan, stelden we voor dat hij het adres van de redactie en de administratie bij zich thuis zou nemen. We stelden ook voor dat hij een postrek. op zijn naam zou openen, want niemand dacht er toen aan dat ook een feitelijke vereniging een rekening kon krijgen.

- juli 1971 : de Internationale des Résistants à la Guerre en de I.O.T. vormen niet langer één en dezelfde WRI-afdeling. De Internationale Raad van de W.R.I.,

vergaderd in Lübeck, berichtte ons in Hove dat hij besloten had ons als aparte afdeling te erkennen.

- juli 1972 : aan het driejaarlijkse congres van de W.R.I. in Sheffield nemen wij voor 't eerst deel als aparte, op zich stemgerechtigde I.O.T. (Bij de stemmingen moest men blauwe kaartjes omhooghouden.)

- eind 1971/begin 1972 : via het tijdschrift Protest vernemen we dat... de rekening van de I.O.T. werd gewijzigd en niet langer op naam van een fysieke persoon staat.

Dit onthutsende feit luidt een periode in waarin Gilbert Hubert zich niet meer aan de gemaakte afspraken houdt, doet alsof er helemaal geen afspraken werden gemaakt (al hadden we gedurende anderhalf jaar samen 't een en ander voorbereid) en met onthutsende willekeur de I.O.T. als zijn privébezit gaat behandelen. (Zie daarover o.a. mijn verslag van 19 bladzijden de dato oktober 1975 of dat van 51 pagina's de dato augustus 1994.)

Op te merken valt nog dat ik een goede tien jaar later te weten kwam dat de medestander (om niet te zeggen: de... medeplichtige) van Gilbert Hubert bij die financiële usurpatie, niemand anders dan Gustaaf Schmidt was geweest. Dit komt des te meer verbluffend over, omdat die laatste sinds januari 1971 van alle vergaderingen van de I.O.T. was weggebleven...

Wat heeft echter een handtekening voor financiële verrichtingen te betekenen?

In beginsel gaat het om een louter uitvoerende, administratieve kwestie. Er is geen machtsvermeerdering mee verbonden. Dit ligt voor alle weldenkende personen voor de hand, maar in de jaren zeventig begonnen enkele nieuwkomers daar anders over te oordelen. Voor hen was het bezit van zo'n handtekening een machtsmiddel, en ze waren er dan ook als de kippen bij het zich toe te eigenen.

Daarbij legde bijvoorbeeld Biesemans een extreem verwaande, mens- en waarheidsverachtende houding aan de dag. Dat bleek o.a. toen ik, op een vergadering van de B.D.J., omstreeks 1975, eens vermeldde dat ik reeds in 1962 een

handtekening had bezeten voor de voornaamste voorloper van de I.O.T. van 1971, namelijk het CGVA/ CANVP (dat aan de B.D.J. deelnam, waardoor ik dus, zo men wil, sinds 1964 ook voor de B.D.J. een handtekening had bezeten). Biesemans liet toen met hatelijke lompheid horen: "Verstrôte zeker!"

Inderdaad : zeker. En dat, sinds het najaar van 1962, om geen andere dan gewoon praktische redenen, maar wel op grond van een eenparige beslissing van de in Brussel vergaderde leden van hetCGVA/CANVP. (1)

(1) Reeds vóór Staf Schmidt bezat ik een handtekening voor de financiële verrichtingen van de vereniging zonder winstoogmerk.

Wat mij betreft, verlangde ik me overigens zo weinig mogelijk met finances bezig te houden. Niettemin begon ik, samen met onze deeltijds betaalde administratieve secretaresse, in oktober 1962 een boekje te houden met de inkomsten en uitgaven van het CGVA/CANVP. Vanaf 1964 gebruikte ik het om een en ander af te rekenen met dit comité of nog met de BDJ, de IOT, de Federale Unie, het blad Regenboog... Ook thans, meer dan veertig jaar later (vijftig jaar in 2012), bezig ik nog steeds een opvolger van dit boekje: vooral voor het Register van Wereldburgers.

- januari 1973: vestiging te Hove van een plaatselijk centrum van het Internationaal Register van Wereldburgers. (Dit geschiedde juist op een ogenblik dat mijn gezondheidsproblemen, die reeds sinds 1957 mijn bestaan beslissend hadden getekend, dramatisch begonnen te verergeren.)

- eind 1977 : enkele voltijdse medewerkers op het secretariaat van de Van Elewijckstraat in Brussel leggen op onaanvaardbare en ongeldige wijze de hand op onze WRI-afdeling en al haar middelen. Hier zal ik daar niet nogmaals lang bij stilstaan. Ik verwijs naar de verslagen die ik er sinds 1978 over schreef, meer bepaald naar:

- 1) het verslag van 51 bladzijden, geschreven in mei 1994;
- 2) het verslag van 8 pagina's, de dato april 1996;
- 3) het verslag van 6 bladzijden, geschreven in mei 1997;
- 4) een reactie van 13 pagina's, opgesteld in februari 1998;
- 5) het dossier van 39 bladzijden van juni 2002.

Verder beperk ik me ertoe hieronder nogmaals een korte drietalige nota te doen toekomen, alsook de uitnodiging tot de zogenaamde stichtingsvergadering van een v.z.w. I.O.T. Zoals men ziet, spreekt men daarin in 't geheel niet over statuten of over de oprichting van een vereniging zonder winstoogmerk. En aangezien men ze ons opzettelijk met een maand vertraging stuurde, wisten wij van niets.

Hoe mijn naam dan, geheel ten onrechte, bij de ondertekenaars van de statuten kwam te staan, daarover schreef ik uitvoerig in o.a. de bovenvermelde reactie van februari 1998.

Voorts staven tienduizenden documenten wat ik meldde. Meer bepaald doet dat ook een dossier van ca 5.000 fotokopieën dat men kan komen raadplegen (als mijn gezondheid het toelaat).

Tevens bewijst alleen al het adressenbestand in Hove niet weinig. Persoonlijk wenste ik steeds adressenbestanden hier buiten te houden. De mogelijkheden op een privéadres blijven immers onvermijdelijk beperkt. Zeker is dat zo wanneer, wat reeds vóór 1973 het geval was, lotsbepalende gezondheidsproblemen in de weg staan.

Toen het secretariaat van Geweldloze Weerbaarheid in Mortsel wegviel, toonde Gustaaf Schmidt zich gelukkig bereid de adressen bij zich te nemen. Ikzelf was het die ze begin 1968 (?) bij hem bracht (in een groene zak, waarmee ik al geregeld fichedozen had meegenomen).

Later, in de herfst van 1969, toen hij het administratieadres van Protest bij zich nam, bracht ik ook een bakje met de fiches van 1)de Nederlandstalige leden van de in ontbinding zijnde Federale Unie, 2)de ex-abonnees van haar tijdschrift Regenboog, 3)de Nederlandstalige geregistreerde wereldburgers.

Eind 1972 bleken al deze fiches op mysterieuze wijze te zijn verdwenen. In 1981 werd het bakje teruggevonden: leeg... Waarschijnlijk speelde bij dit noodlottige voorval reeds een bij enkelen in de jaren zeventig opkomende mentaliteit: jarenlange inzet, jarenlang werk van anderen zag zich door hen met één klap van de kaart geveegd.

Gelukkig kon ik in 1973, ten koste van veel werk en verplaatsingen, tenminste de adressen van het merendeel van de wereldburgers terugvinden, zij het zonder alle gegevens omtrent hun registratie.

In 1980, daartoe oude en recentere archieven benuttend, zocht ik ook eens meer dan duizend adressen bij elkaar van mensen die met ons op de een of andere wijze in contact waren gekomen("ons" betekent hier: CGVA/BDJ/IOT/Regenboog/

Protest: van het Register van Wereldburgers bestond hier dus reeds een fichedoo). Dat deed ik in 't kader van de aanzetten tot de oprichting van een Vereniging van Oorlogstegenstanders en Wereldfederalisten, die een voortzetting van de I.O.T. en de Federale Unie had moeten worden.

Al die adressen bevonden zich eveneens op het secretariaat in de Van Elewijckstraat te Brussel. Maar de voltijdse usurpatoren van onze verenigingen aldaar hadden ons, naast al het andere, ook onze fiches ontstolen. Daarom zag ik me gedwongen tot dit monnikenwerk.

Het dient verder gezegd dat al die adressen in Hove voor 't merendeel niet meer geldig zijn. Zelfs het aantal nog in leven zijnde personen moet men als beperkt beschouwen. Maar het vóórkomen hier van meer dan tweeduizend fiches(1) van mensen die ééns iets lieten weten, bewijst dat de adressen in de Van Elewijckstraat evengoed die van ons waren.

(1) Ongeveer 500 adressen van Franstaligen die zich hadden gemanifesteerd in 't kader van het tweetalige CGVA/CANVP zette ik niet op fiches. Ook die van de Franstalige leden van de Federale Unie, onze gewezen wereldfederalistenbeweging, zitten niet in het bestand van Hove (terwijl, zoals ik schreef, die van de Nederlandstalige leden werden weggemeten).

Op te merken valt nog, dat de fiches in Hove (waaronder die van meer dan zevenhonderd door het Register van Wereldburgers geregistreerde personen) ruimschoots de tweeduizend overschrijden indien men eveneens die van verenigingen, politici enz. meetelt. (Op te merken valt eveneens dat er sedert 2005 ook nog zo'n tweeduizend e-mailadressen bijkwamen : nota van 2012).

Tevens kan ik vermelden, dat zich hier ca. 500 fiches van in Nederland geregistreerde wereldburgers bevonden, maar dat ik die in 1995 aan de Wereldfederalistenbeweging Nederland uitleende (en niet terugkreeg).

Jean Verstraeten

(I: zie p.2 Naast het secretariaat in Schoten bestond er een voor Franstalig België in Marcinelle en een voor internationale contacten in Brussel. Schoten, waar dank zij het mecenaat van ons medelid Michel De Meulemeester een deeltijds betaalde medewerkster (geen lid) aan de slag kon gaan, fungeerde wel als algemeen *administratief* secretariaat voor het hele land. Zodat ook Franse briefhoofden, presentatieteksten en (sommige) berichtenbladen door ons te Antwerpen in druk werden gegeven.

Lasure nam op geen enkele wijze deel aan al dat heel veel tijd en energie vergende werk. Wat hij wel deed? Op een vergadering van de B.D.J. in 1977 liet hij, in een geest van lage laster- en kleineringszucht tegenover ondergetekende, onwaarheden horen over de vraag wat in 1962/3 was geschied en wie toen wát deed... Zoveel kwade trouw en waarheidsverachting slaan me tot op heden met verstomming, dat moet ik zeggen.

EEN WOORDJE NOG OVER DE OPRICHTING VAN DE BURGERDIENST VOOR DE JEUGD (B.D.J.)

Persoonlijk voelde ik er begin 1964 niets voor nóg een vredescomité in 't leven te roepen. Liever had ik vredesgroepjes willen afgeschaft zien. Ik ging er immers van uit dat de War Resisters'International (eventueel ook de International Fellowship of Reconciliation), samen met de wereldfederalistische beweging, een voldoende kader boden aan anti-oorlogsbezielde personen.

Lea Provo, toen juist opnieuw secretaresse van het CGVA/CANVP, legde me evenwel uit, dat de op te richten BDJ (zoals de Service Civil de la Jeunesse) zou worden opgevat als een samenwerkingsverband van organisaties die, zonder daarom zelf op het standpunt van de dienstweigering te staan, inlichtingen wilden verschaffen omtrent het wettelijke statuut voor gewetensbezwaarden.

Op 11 mei 1964 kwam het dan tot de oprichting van de SCJ/BDJ. Zelf was ik daarbij betrokken als "effectief lid" (en als vzw-beheerder) van het CGVA/CANVP. In de loop van de komende jaren, althans aan Vlaamse zijde, werd bewaarheid wat ik had gevreesd. De BDJ bracht nauwelijks iets aparts aan naast de bestaande vredescomités.

Wel gaven sommige mensen, onder wie ikzelf, inlichtingen aan dienstweigeraars die een beroep wilden doen op het wettelijke statuut. Dat was in de jaren zestig werkelijk zinvol werk, want de wet van 1964 bleef voor allerlei instanties een bijna onbekende.

Gebruikte ik het briefhoofd van de BDJ in de correspondentie met informerende gewetensbezwaarden? Ja, geregeld. Maar naargelang van het geval en de periode,

schreef ik eveneens als CGVA of IOT of zelfs als redactie van Regenboog en Protest (ook bij de abonnees van het wereldfederalistische Regenboog trof men gewetensbezwaarden aan).

Houdt dit min of meer overbodige bestaan van de BDJ in, dat Biesemans ergens het recht bezat een eind 1969 gestichte BDJ uit zijn egotische duim te zuigen? Allerm minst, zijn beweringen daaromtrent blijven een flagrante leugen; een leugen ook die kenschetsend moet worden genoemd voor de wijze waarop hij, naarmate hij zich in de loop van de jaren zeventig als kleine potentaat in de Van Elewijckstraat installeerde, met de waarheid en met personen begon om te springen.

Immers, BDJ of geen BDJ -BDJ of iets anders- dat verandert niets aan de levensinzet van dienstweigeraars van vóór de wet noch aan hun betrokkenheid bij het wettelijke statuut en de burgerdienst waarom ze hadden gevraagd (voordat er sprake was van de BDJ). Biesemans zal daartegen inbrengen dat pas in de jaren zeventig ernstig werk tot stand kwam en dat men al 't overige dus als onbestaande mag beschouwen. Alleen, het gaat hier andermaal om een door egocentrische eigenwaan geïnspireerde onwaarheid. De meest zinvolle periode om als dienstweigeraar aan mededienstweigeraars informatie te verschaffen situeert zich veeleer vóór 1971/3. Zij situeert zich in essentiële mate zelfs vóór de tijd van Biesemans. Zo is dat, al kan men daaraan toevoegen dat die laatste ons in september 1968, toen hij pas achttien was geworden, in Hove aanschreef en van toen af inlichtingen aan dienstweigeraars begon te verschaffen in 't kader van CISCOD.

"We werken thans met dertien personeelsleden," pronkte Biesemans in 1975/6, een beetje in de stijl van Droogstoppel in Max Havelaar, die ook opschepte van "op kantoor zijn we met z'n dertienen". Of dan al dat werk niet beter kon besteed worden, die vraag kan men zeker stellen. Immers, de openbare instellingen konden, nu er veel gewetensbezwaarden kwamen en de wet niet langer onbekend bleef, voor de nodige informatie zorgen. Ook bestaande verenigingen als Milac of Solac konden dat trouwens.

En welke gewetensbezwaarden richtten zich tot de BDJ? Van de twintigduizend die dat deden sloten er nog geen tweehonderd blijvend bij de W.R.I. aan. Waaruit bestond dan het nut van al dat werk?

Men zal zeggen dat de door de overheid met miljoenen en personeel volgepropte BDJ van de (latere) jaren zeventig voor wetsverbeteringen kon zorgen. Alleen, de laatste wetsverbetering van principiële aard kwam eigenlijk reeds met de amendementen van januari 1969. Van toen af konden namelijk ex-militairen alsook *coöperanten* zich gewetensbezwaard verklaren. Bovendien werd de losmaking **van de** Civiele Bescherming, zij het met één zinnetje, in de wet ingeschreven. Ook dit laatste mag men ten dele als een pluspunt op principieel gebied beschouwen. Toch ging het uiteindelijk om een schijnoverwinning voor diegenen die van de Civiele Bescherming weg wilden op grond van het feit dat ze die te paramilitair vonden. Immers, in oorlogstijd of daaraan gelijkgesteld, bleven ze onverminderd tot die instelling behoren.

Wat er ook van zij, wij hadden steeds gesteld: "vervul een in sociaal of cultureel opzicht zinvolle dienst in plaats van de militaire dienst (tenzij je er in geweten van overtuigd bent dat je niets beters kunt doen dan in het leger te gaan dienen)". Dit bleek vanaf 1969 tot de mogelijkheden te gaan behoren. Maar wie profiteerde er zoal van het werk van civilisten? Sinds de latere jaren zeventig ging het niet zelden om verenigingen die nooit een vinger hadden verroerd om de totstandkoming van een dienstweigeraarswet en een burgerdienst in de hand te werken. In hoeverre bezaten zij dan het morele recht gewetensbezwaarden tewerk te stellen? Maar om zulke vragen bekommerde het BDJ-kliedje van de latere jaren zeventig zich niet. Het bracht centen op zoveel mogelijk aanvragen van verenigingen (of instellingen) te bekomen en zoveel mogelijk civilisten te plaatsen. En dan moest men maar geen verdere vragen stellen.

Bracht de wet van 1975 (betreffende het statuut van de gewetensbezwaarden) een verbetering op principieel gebied? Biesemans, zich overgevend aan zelfverheerlijkende wellust, liet zich over die tekst eens ontvallen: "Ik ben het die 'm heb geschreven." Daarbij bootste hij Jean Van Lierde na, die een imago-effect op hem als jongeman had uitgeoefend, en die over de wet van 1964 wel eens zei: "C'est moi qui l'ai écrit." Maar wat lezen we in bijvoorbeeld artikel 1 van de wet? In 1964 stond er:

"De dienstplichtige die, om redenen van godsdienstige, wijsgerige of morele aard, overtuigd is dat men de evenmens niet mag doden, zelfs niet ter verdediging van het land of van de gemeenschap, kan aan de Minister van Binnenlandse Zaken,

bij ter post aangetekende brief, vragen om op grond van zijn gewetensbezwaren vrijgesteld te worden van de militaire dienst of alleen van de gewapende militaire dienst(...)"

In 1975 werd dit vervangen door:

"De dienstplichtige die om naar eigen geweten dwingende redenen, en op voorwaarde dat deze laatste niet uitsluitend gegrond zijn op overwegingen die ertoe strekken de fundamentele instellingen van de Staat in het gedrang te brengen, overtuigd is dat men de evenmens niet mag doden, ook niet ter verdediging van het land of van de gemeenschap, kan aan de Minister van Binnenlandse Zaken, bij ter post aangetekende brief, vragen om op grond van zijn gewetensbezwaren vrijgesteld te worden van gewapende militaire dienst of van elke militaire dienst(...)"

(De tekst van 1964 schreef ik over uit het Staatsblad, die van 1975 uit een stencil van de B.D.J.)

Wat valt in de laatste tekst op? "Om redenen van godsdienstige, wijsgerige of morele aard " werd vervangen door" om naar eigen geweten dwingende redenen, en op voorwaarde dat deze laatste niet uitsluitend gegrond zijn op overwegingen die ertoe strekken de fundamentele instellingen van de Staat in het gedrang te brengen".

Betekent dit een werkelijke verbetering? Sommigen, die perse "politieke bezwaren" erkend wilden zien, hadden heel wat bedenkingen geuit tegen de bepaling van 1964. Een en ander had heel veel stof doen opwaaien en heel veel energie verslonden. Maar wat uiteindelijk uit de bus kwam, moet men een taalkundige krachtpatserij noemen die geen werkelijke verruiming inhield van wat in 1964 geschreven stond.

Men had dit laatste dus kunnen laten zoals het was. Dat geldt evenwel niet voor de bepaling "zelfs niet ter verdediging van het land of van de gemeenschap". Weliswaar werd in 1975 het woordje "zelfs" -als men de stencil van de BDJ mag geloven- vervangen door "ook", maar een wezenlijk verschil maakt dat niet. Het gaat hier onverminderd om een militaristische opvatting, die waar of onwaar kan zijn, maar die niet thuishoort in een wet voor

gewetensbezwaarden. De genoemde woorden zouden dan ook moeten vervangen worden door (bijvoorbeeld): "ook niet in het kader van de verplichte legerdienst".

Alleen, het was niet meer mogelijk, in 1974/5, om daarover ernstig met een Biesemans te spreken : hij leefde in zijn eigendunkelijke wolken. (JV)

NOG EVEN IETS OVER DE ZIN VAN DE BDJ EN OVER FLAGRANTE LEUGENS

Reeds in het voorjaar van 1964 twijfelde ik ten zeerste aan het nut van een B.D.J. Maar hij ging toen wel van start. De flagrante leugens van Biesemans hieromtrent spruiten voort uit een kwalijke mentaliteit, volgens welke de levensinzet, de initiatieven en de activiteiten van anderen dan hij gelijk te stellen zijn met niets.

Zo'n mentaliteit draagt klaarblijkelijk een besmettelijk karakter. Hoe kan men anders verklaren dat "historicus" Etienne Van Neyghen in zijn boek Wegbereiders schreef dat de I.O.T. pas in 1971 tot stand kwam? Van Neyghen had mij gevraagd een aantal oude publicaties op te sturen. Die gingen ten dele uit van de I.O.T. Bovendien zocht hijzelf, op mijn verzoek, een presentatietekst van de I.O.T. op van eind 1965 waarvan wij het laatste exemplaar hadden verloren. Hoe kon hij dan...

En de leugen van de sinds 1971 bestaande I.O.T. liep verder. Nog omstreeks 1990 stond ze te lezen in een folder van wie zich het Forum voor Vredesactie noemen (a).

Daarbij werd steeds zorgvuldig verzwegen wat in 1971 werkelijk was gebeurd:

1) samensmelting van de groepjes rond Protest in de I.O.T., besloten in januari op een vergadering in Hove (waar sinds eind 1965 een contactadres voor Vlaanderen van de I.O.T. was gevestigd.)

2) erkenning door de W.R.I., op haar vergadering te Lübeck van juli, van de I.O.T. als aparte afdeling (naast, niet meer mét de I.R.G.). De erkenning werd ons medegedeeld in de brief van 28 juli welke gericht was tot de IOT te Hove.

(a) Het "Forum voor Vredesactie", zoals voorheen "Volksbeweging voor de Vrede", is een naam die werd uitgevonden door voltijdsen die niet wisten waarvoor de W.R.I. staat en die nooit in 't kader van die vereniging permanent actief waren geworden indien ze niet eerst centen en een baantje hadden gekregen. (Ik denk hierbij

in de eerste plaats aan Jan Rutgeers, over wie ik onlangs nog een verslag schreef.

Wat kan men tegen zulke stelselmatige, tendentieuze onwaarheden beginnen? Het hielp niet rechten van antwoord in te sturen. Immers, er was een zodanige... ethische verloedering opgetreden (het spijt me) bij de usurpatoren van de I.O.T., dat ze ons niet toelieten iets recht te zetten in het tijdschrift dat ze... ons hadden ontstolen. Meer nog : abonnementen die we namen werden genegeerd. We kregen dus leesverbod : iets waarvan we dachten dat het alleen in kwalijke dictaturen bestond.

Maar daarmee week ik voor een stuk af van de vraag naar de zin van de B.D.J. Wat kan ik daarover uiterst kort zeggen?

Inlichtingen aan dienstweigeraars geven over het statuut, in de eerste jaren na de totstandkoming ervan, behoorde tot de levensinzet van anti-oorlogsbezielde personen. Dat had, aan Vlaamse kant althans, evengoed zonder BDJ kunnen geschieden. Immers, de verenigingen waaruit de BDJ formeel bestond, lieten het al vóór 1965/6 de facto afweten. In de praktijk gaven in de jaren zestig, in dit gewest, alleen enkele personen informatie aan gewetensbezwaarden : Lea Provo tot in 1966, Albert Eyckerman (o.a. secretaris van het Fermontcomité), op de een of andere manier ook diens werknemer Patrik Lasure (zijn adres stond, bij mijn weten, nergens vermeld, zodat we een en ander niet zo goed weten), Gustaaf Schmidt en ikzelf.

Persoonlijk gaf ik vooral inlichtingen in de periode die gaat van 1963 (toen de wet in de maak was) tot 1973. In dat jaar bezochten de laatste dienstweigeraars me : een jonge, begaafde musicus en een jonge protestantse dominee (die later rector van een faculteit zou worden).

In de jaren nadien, zoals uit archieven bleek, werd ik nog wel aangeschreven door gewetensbezwaarden, maar er kwam allengs een punt te staan achter een taak die meer dan tien jaar had geduurd. Gilbert Hubert had immers, begin 1972, plotseling een aantal adressen, waaronder het mijne, uit Protest weggelaten. Hij wilde alles centraliseren op de plaats waar hij zijn burgerdienst deed (behalve het Register van Wereldburgers). En toen kregen we niet-begrijpende

berichten van dienstweigeraars die meldden dat er niemand te vinden was op het overblijvende adres...Een en ander bracht ook mee dat bijvoorbeeld Jan Veny, die in september 1972 tot de redactie toetrad, omstreeks die tijd (januari 1973?) bij Oxfam zijn burgerdienst begon en ook (heel) veel werk in 't kader van de I.O.T. ging verzetten, duidelijk overbelast raakte. Ik zie hem nog, met stapels brieven in de hand, uitleggen dat het zo niet verder kon. En zelf, willekeurig geschrapt zijnde als informatieadres, wilde ik toen geen deel van die correspondentie overnemen. Ik leed trouwens verschrikkelijk onder mijn gezondheidstoestand en hield me bovendien veel met ander schrijfwerk bezig.

Alleen, daarmee wijk ik weer af van ik wat ik heel kort nog over de B.D.J. wilde zeggen.

In 1969 (mogelijk ook reeds eind 1968) kwam het tot verscheidene vergaderingen van de SCJ/BDJ, waaraan slechts enkele Nederlandstaligen deelnamen. Eén van de vaste deelnemers daaraan, het dient gezegd, was Sam Biesemans. De opvatting van de toen achttien/negentienjarige student over de B.D.J. stemde voor een goed deel overeen met de onze. Indien het zin had naast al het andere ook nog die vereniging te laten bestaan (waarover we, anders dan Sam Biesemans en zijn Franstalige vrienden, toch twijfels bleven koesteren) dan diende men die op te vatten als een meer neutraal organisme. Zo zou ze later wellicht ook subsidies en civilisten kunnen bekomen en aldus in staat worden gesteld officieus enige werkkraft te bezorgen aan de groepjes rond Protest, die men, samenvattend, eveneens de Werkgroep Protest noemde. Want dat ook die laatste, bijvoorbeeld de I.O.T., ooit toelagen en gewetensbezwaarden in dienst zou krijgen, daarvan durfde toen nog niemand te dromen.

Niettemin riep het nut van het bestaan van de B.D.J. geregeld vraagtekens op. En nog op de stichtingsvergadering van de 'eengemaakte I.O.T.', van januari 1971 te Hove, wilden sommigen ook de B.D.J. in de I.O.T. laten opgaan. Het felle verzet daartegen van Sam Biesemans kon dit verhinderen. En zo bleef de BDJ, naar de wens ook van Franstalige vrienden van wie Biesemans steeds als spreekbuis optrad, apart bestaan.

In september 1972 richtte men dan een v.z.w. op (d.i.: de statuten verschenen toen in het Staatsblad.) **Lasure** behoorde niet tot de leden van die vereniging

zonder winstoogetmerk die de BDJ was geworden.

Eind 1976 evenwel werd hij ons plotseling opgedrongen als beheerder en als "vicevoorzitter". Op een van de volgende vergaderingen van eind 1976, sprak hij dan eens over zijn aanvraag van het statuut. Hij herinnerde eraan dat hij op de eerste zitting van de Nederlandstalige Kamer van de Raad voor Gewetensbezwaren erkend was geweest. Daarbij vermeldde hij, met zijn tegenover mij typische "patronizing attitude", dat ik daar ook was verschenen. Zo te horen, moest ik het bijna als een gunst beschouwen dat hij dit zei.

Maar hoe lagen de werkelijke achtergronden? Sinds februari 1962 had ik via vertrouwelijke gesprekken met Lea Provo, secretaresse van het CGVA/CANVP, naar een mogelijkheid gezocht om tot een soort gezamenlijke dienstweigering over te gaan met medestanders. In mijn idee konden daaraan, door middel van solidariteitsbetuigingen, ook personen deelnemen die geen enkel militair statuut (meer) bezaten. Een en ander sleepte maanden aan, maar niemand dook op. Ieder vond een uitvlucht en ieder verdrong de kwestie uit zijn bewustzijn. Ik ging dan op zeker ogenblik alleen verder, maar in deze korte flarden kan ik dat alles niet gaan verhalen. Ik vermeld nog, dat ik er in ieder geval van uitging dat geen van de comitéleden, in vredestijd noch in oorlogstijd, nog voor verplichte legerdienst in aanmerking kwam: ik was toen, toch op de student Paul Provo na, de jongste van allen.

Van **Lasure**, die in 1963 hier en daar, op debatavonden en zo (niet op vergaderingen van effectieve leden) begon op te duiken, dacht ik dat ook hij in 't geheel geen militair statuut meer bezat. Op 24 maart 1965, de dag van de eerste zitting van de Nederlandstalige Raad, toen ik hem daar bespeurde, begreep ik dat ik me daarin had vergist. Ik herinner me nog dat ik het daar bijzonder moeilijk mee kreeg, maar dat ik uiteindelijk, zoals in 1962, terugviel op mijn gewone houding van "let people do".

De redenen om het volgens die stelregel op te vatten lagen des te meer voor de hand omdat **Lasure**, geen ondertekenaar van de statuten van het CGVA, geen werkend lid ervan, ook niet had deelgenomen aan ons overleg, sinds 1963, over de mogelijkheid aan te sluiten bij de Belgische afdeling van de W.R.I. Bij **dat overleg** werden we er anders wel extra aan herinnerd dat dienstweigering op gewetensgronden een conditio sine qua non vormde voor WRI-lidmaatschap: de beginselverklaring van deze vereniging werd zo geïnterpreteerd (lees

daaromtrent bijvoorbeeld ook de brief die de secretaris-generaal van de Belgische afdeling, Jean Van Lierde, mij schreef op 24 september 1963). Indien dus een en ander toen was doorgedaan, dan had **Lasure** er onder geen voorwaarde kunnen bijhoren als lid. Niemand dacht evenwel aan diens militaire situatie, aangezien hij niet deelnam aan onze besprekingen in verband met wat toen soms de Internationale van Oorlogsbestrijders werd genoemd (een naam die een tijd lang in Nederland in gebruik was geweest).

Die besprekingen duurden toen wel een half jaar. Zij duurden tot op de vergadering van het CGVA/CANVP die op 14 februari 1964 te Brussel plaatsvond in het Huis van de Vrede in de Aarlenstraat (oorspronkelijk was 8 februari gepland).

Daarop bleek dat Lea Provo, die van toen af haar taak van secretaresse opnieuw zou gaan opnemen, onder geen voorwaarde van een aansluiting bij de W.R.I. wilde weten. En des te merkwaardiger moet men het noemen, dat de usurpatoren van de Vlaamse W.R.I.-afdeling, van de I.O.T. dus, omstreeks 1980 publiceerden dat Lea Provo de "initiatiefneemster van de I.O.T." was geweest. Hier waren mensen aan 't woord die in hun kwade trouw om 't even wat om 't even hoe schreven waarvan ze dachten dat het in hun kraam paste. En rechten van antwoord zagen zich steil afgewezen : gezeten op de door hen in beslag genomen stapels miljoenen, beschikkend over een hele rist evenzo door hen in beslag genomen personeelsleden, gesteund van hogerhand in hun partijen, meenden zij boven de waarheid en de elementaire rechtschapenheid te staan.

Maar terugkerend naar de vergadering van 14 februari 1964, vermeld ik nog dat in het CGVA/CANVP de eenparigheidsregel voor principiële beslissingen gold. Mede daarom liet men het idee van aansluiting bij de I.O.T. (of I.O.B.) voorlopig rusten.

Ondertussen was, zoals ik schreef, nogmaals uitdrukkelijk naar voren gekomen dat het onderschrijven van de WRI-beginselverklaring dienstweigering vooronderstelde. Wat dan te denken van de dienstplichtigen die de keuze gemaakt hadden militair te blijven tot op het ogenblik dat er eventueel een statuut zou komen? Konden zij de beginselverklaring ondertekenen eens dat ze wettelijk erkend werden? Ik liet, vanaf 1964, die vraag min of meer rusten : in de praktijk zag ze zich trouwens nauwelijks gesteld.

Pas in 1990 (of 1991?), toen Lasure hier even aanliep, drong tot me door dat die mens geen gewetensbezwaarde was geweest en dat hij de dramatiek van een gewetensbezwaarde niet begreep. M.a.w.: hij had nooit tot de W.R.I. mogen toetreden, tenzij als sympathisant.

Kon hij dan wel lid worden van de B.D.J.? Die laatste droeg in de jaren zeventig niet meer het karakter van een samenwerkingsverband van organisaties. Ook stond in art. 3 van de statuten van de v.z.w. van 1972 duidelijk geschreven dat stemgerechtigde leden persoonlijk gewetensbezwaarde behoorden te zijn. Zodat ik wel verplicht was dit te laten gelden in een korte evaluatie van september 1994, waarin ik samenvatte tot welke manipulaties het in 1977/8 op het vlak van de BDJ was gekomen (zij culmineerden in wat geschiedde op de vergadering van 18/01/78):

- " Eind 1977 en begin 1978 kwam het in de v.z.w. B.D.J., die wij als feitelijke vereniging hadden gesticht op 11 mei 1964, tot uitzuiveringen die men onmogelijk anders dan... wederrechtelijk en crapuleus kan noemen.

De beide hoofdverantwoordelijken hiervoor waren Patrik **Lasure** en Louis Fleurbay, personen die als niet-gewetensbezwaarden, op grond van artikel 3 van de statuten, niet als stemgerechtigd lid tot de v.z.w. konden toetreden. In 1976 was de eerstgenoemde bovendien op ongeldige wijze in de vereniging opgenomen geweest. De B.D.J. dient dan ook in het Staatsblad te publiceren 1)dat men de uitsluitingen van toentertijd als onterecht moet beschouwen, 2)dat **Lasure** en Fleurbay nooit als stemgerechtigd lid tot de v.z.w. toetraden."

Naast Fleurbay en Lasure bleven er nauwelijks drie andere leden over (onder wie dan nog twee fulltimers : Biesemans en Jean-Louis Vander Heyden). Hoe hadden zij, op reële en statutaire gronden de bijeenroeping van een nieuwe algemene vergadering, waarom Luc Calbrecht en J.V. vroegen, zonder meer kunnen weigeren? Zoiets is niet alleen volkomen onethisch, het is ook onwettelijk en ongeldig. (Zie daarover mijn uitvoerige verslagen van februari en mei 1978, onder andere.)

Later schreef Rutgeers, in zijn brief de dato 13 mei 1981 aan A.V., dat meerdere interessante mensen door mijn toedoen waren weggegaan. Alleen, in 1969, toen er nog heel weinig gewetensbezwaarden waren, slaagden wij erin een werkgroep van zeventien personen rond het tijdschrift Protest samen te stellen. Daarentegen telde de B.D.J. in 1981, ondanks de duizenden dienstplichtigen die toen het

statuut hadden aangevraagd, slechts zeven leden (onder wie dan nog fulltimers op het secretariaat in de Van Elewijckstraat te Brussel): zie de publicatie in het Staatsblad van 2 juli 1981. Waaruit alweer te besluiten valt, dat het makkelijk is hatelijke denkbelden de wereld in te sturen, maar dat feiten iets anders zijn. Deze laatste worden stelselmatig geschuwd door hen die, bevangen in een soort totalitaire eigenwaan en kastenwaan, denken dat ze willekeurig anderen kunnen depreciëren en uit de weg ruimen.

In dezelfde brief beweerde Rutgeers dat de "middengeneratie zelf" (sic) gewild had mij niet langer te betrekken bij het "directiebeleid"(resic) van de I.O.T. Rutgeers verzweeg daarbij zorgvuldig wat de begrippen "middengeneratie" en "directiebeleid" zouden kunnen betekenen. Zeker is wel dat er, naarmate de jaren zeventig vorderden, manipulerende /zombifiërende krachten aan 't werk gingen. Rutgeers, naar eigen zeggen toch geen deel uitmakend van die fantoomachtige "middengeneratie", behoorde zelf tot die krachten. Dat bleek in alle duidelijkheid uit de...*crapuleuze* manoeuvres rond de pseudo-stichtingsvergadering van een zogenaamde v.z.w. I.O.T. op 12 december 1977.

Houdt wat voorafgaat in, dat het handjevol manipulatoren in de BDJ/IOT hecht aaneenhing? Geenszins. Reeds tussen Gilbert Hubert en Sam Biesemans bestond een tweestrijd die jaren aansleepte en die bijzonder kinderachtige en groteske afmetingen kon aannemen. De misprijzende rol werd daarbij vooral door Hubert gespeeld, naar wie de student Biesemans, ondanks de gespannen verhouding, opkeek als naar een afgestudeerde; met zulke onrijpe relationele ontwikkelingen zagen we ons geconfronteerd.

Verder kwam het tot een openlijke breuk tussen Biesemans en de sinds 1976/1977 bij de B.D.J. werkende civilist Ludo/Eric Van Thienen, zodat die laatste na zijn dienst ook niet toetrad tot de vereniging waarvoor hij had gewerkt.

Voorts was **Lasure** nog maar enkele maanden zogenaamd beheerder en "vicevoorzitter" van de vereniging zonder winstoogmerk geworden of het kwam bijna tot een breuk met Biesemans. Lasure had opgespeeld omdat hij vond dat Rutgeers en Van Thienen op het secretariaat, waar ze hun burgerdienst deden, zaten te niksen of zich bezighielden met alles behalve met hun werk. Die inmenging nam Biesemans niet en op een vergadering waarop **Lasure** niet aanwezig was, stelde hij dan voor dat die laatste ontslag zou nemen. Hij voegde eraan toe,

dat bij die gelegenheid tevens ondergetekende dat zou kunnen doen, aangezien Lasure "heel erg tegen hem was". (Beheerders die niet met elkaar konden opschieten, deden er beter aan samen op te stappen, redeneerde hij.)

Enkele maanden later kwam het ook tot een bijzonder dramatische breuk tussen Biesemans en Luc Calbrecht. Die laatste raakte toen bruusk uitgezuiverd.

Tot slot klaagden, op de IOT-vergadering van 7 oktober 1977, alle BDJ-medewerkers van de (nog even) afwezige Biesemans erover dat hij op kantoor wel baas kwam spelen maar dat hij verder zat te niksen (het ging om Van Thienen, Rutgeers en "Kika".)

Wat denk ik er zelf over? Biesemans kende van in 't begin de wegen van de partijpolitiek, de wegen die leiden naar toelagen, naar allerlei voordelen en naar contacten met VIP's : misschien beschouwt hij zijn diner van eind 1969 met Minister van Binnenlandse Zaken Harmegnies als het ogenblik waarop de B.D.J. ontstond. Toch werd hij, als jongeman, gedreven door een onmiskenbare overtuiging. En vanuit deze laatste heeft hij, gedurende verscheidene jaren, als vrijwilliger werkelijk veel, tot heel veel werk verzet. Hoe een en ander dan was geëvolueerd naar het einde van de jaren zeventig toe, daarover spreek ik me liever niet uit; ik weet er ook niet zoveel over.

Wat er ook van zij, de hierboven geschetste onenigheden kan men geenszins afdoen alsof ze eigenlijk niet bestonden, al werd een en ander later uit het bewustzijn van de betrokkenen verdrongen.

Zo ging dat in die kleine wildernis van de (latere) jaren zeventig. Op meer dan vijftien jaar tijd had ik zoiets nooit meegemaakt.

Even terugkomend op mijn opstelling tegenover de dienstweigeringswet, vermeld ik nog dat ik me geenszins uitsluitend om de principiële inhoud ervan bekommerde.

Nog vóór 1964, het jaar dat de wet van kracht werd, vonden we de dienstdtijd te

lang en vreesden we dat ook de procedures te lang zouden duren. Te streven naar verkorting ervan, alsook naar verbetering van de materiële toestand van de civilisten, hielden we voor zinvol (bij de Civiele Bescherming was die laatste wel niet a priori slechter dan bij 't leger). Dat te doen, kwam in de latere jaren zeventig eigenlijk vooral toe aan de civilisten op het terrein; zij konden het best ondervinden wat er schortte. Maar van hen behoorde vrijwel niemand tot het kleine klikje dat voor de v.z.w. B.D.J. doorging. (IK KRIJG DE ONDERSTAANDE STREPEN NIET WEG.)

* * *

Hoe dan ook, nog in mei 1971 stelde ik aan het Overlegcentrum voor de Vrede, d.i. aan de eerste versie ervan, voor een petitie te verspreiden waarin om zes maand verkorting van de burgerdienst werd gevraagd. Ik schreef de tekst ervan en een zeventigtal verenigingen ondertekenden hem.

Alleen, ondertussen was G.H., die zopas het redactie- en administratieadres had overgenomen, bezig een hele gedaanteverwisseling te ondergaan. Mede daardoor moet men verklaren dat het document in een kantoormeubel bleef rotten...

Gilbert Hubert, ik moge eraan herinneren, zou -volgens wat gedurende anderhalf jaar met veel moeite was voorbereid geweest- officieus halftijds gaan werken VOOR de werkgroep rond Protest op de plaats waar hij zijn burgerdienst deed "bij een bevriende vereniging". Die werkgroep was, toen Gilbert zijn dienst begon, juist omgevormd tot een eengemaakte I.O.T., en dus zou Gilbert voor die laatste gaan werken.

Lag het voor de hand dat uiteindelijk alleen de I.O.T. nog in het blad zou vermeld staan? Geenszins, want op de stichtingsvergadering van de 'eengemaakte I.O.T.', die dus in januari 1971 te Hove plaatsvond, verdedigde Staf Schmidt plotseling de mogelijkheid om als Comité voor geweldloze Vredesactie verder te gaan en niet als I.O.T. Ik zei dat ik dan mijn ontslag zou geven als werkend/beherend lid en dat ik alleen sympathisant zou blijven. Inderdaad kon ik het niet met mijn geweten en mijn werkelijkheidszin in overeenstemming brengen dat men zo expliciet dat geweldloze in 't vaandel zou blijven schrijven. Bovendien lag de kwestie technisch moeilijk. Inderdaad was de vraag gesteld

hoe de v.z.w. CGVA = a.s.b.l. CANVP een Vlaamse vleugel van de Belgische W.R.I. zou kunnen worden.

Hoe dan ook, men wilde mij toen niet weg, wat ik later erg betreurde. Ik twijfel niet aan de juistheid van mijn keuze voor de I.O.T., maar als het toch het CGVA was geworden, dan had ik daarin een *geldige reden* gevonden om me terug te trekken. En dan had ik later niet die onwaarschijnlijke nachtmerrie van de IOT/BDJ-kwestie over me heen gekregen.

Had ik dan niet sedert 1973 om gezondheidsredenen datzelfde ontslag kunnen geven? Mogelijk is dat zo, een en ander lag nooit geheel duidelijk, ik was immers geen vrijgestelde die voltijds diende te werken. Maar wat daar ook van zij, ik zag redenen om kritisch lid te blijven van de verenigingen die wij in 't kader van ons engagement hadden in 't leven geroepen of een nieuwe opening op ons geweest hadden gegeven.

Ik zag me immers allengs, in de loop van de jaren zeventig, geconfronteerd met : wegpesterijen; vernietsende of verloochenende eigenwaan tegenover de inzet en het werk van anderen; een geest van odieuze ongelijkheid; zombifiërende, goeddeels socio-generationeel verankerde kastewaan; belangrijkdoenerij rond miljoenenbegrotingen; inbeslagneming van de finances; duizelingwekkende, meer dan groteske, soms uiterst onzindelijke titeljagerij; uiterst bedenkelijke vormen van ministerloperij (onder anderen door Fleurbay en Lasure); een constante van onrechtmatige procedures; een nooit geziene geest van verwaande willekeur; een nooit geziene gewoonte om anderen voor voldongen feiten te plaatsen.

Doch laat ik er hier niet verder op ingaan en me ertoe beperken even stil te staan bij de gedaanteverwisseling die Gilbert Hubert begon te vertonen toen hij eenmaal gezeten raakte op zijn secretariaatje.

Eerst kwam een en ander nog niet tot uiting. De samenwerking met hem in februari en maart 1971 verliep goed, zoals in 1969 en 1970. Zo kan ik dat zeggen, al kwam G. vóór zijn dienst slechts in beperkte mate op gang; hij toonde zich toen ook eerder al te bereid om met voorstellen van ons in te stemmen. De volgende maanden en jaren kwam de ommekeer. Ik geef enkele voorbeelden :

1) Na een bijeenkomst in het Centrum Puttenhof, beheerd door de jezuïeten Ongena

en Fischer, schreef Gilbert Hubert, in april 1971, een presentatietekst over het statuut. Die viel kennelijk onleefbaar uit, zoals men nog steeds kan komen nakijken. Ik zorgde dan voor een tegenontwerp. Maar toen bleek onze medestander en vriend een metamorfose te ondergaan, in de greep te komen van een onthutsende geest van kwade trouw. Zodat hij, tegen alle redelijkheid en eerlijkheid in, elk woord van mijn tekst afwees.

2) Vrij plotseling ging hij ertoe over in zijn eentje over alles te willen beslissen. En een ontwerp van briefhoofd uit 1971 werd niet, zoals dat steeds was geschied, op een vergadering voorgelegd en besproken. Het resultaat bestond in wat men kan zien op de fotokopie in bijlage. (We kregen te maken met mensen die onze naam niet eens behoorlijk konden schrijven.)

3) Plotseling ook besliste hij, zonder enige vorm van overleg, op ongeldige wijze dus, dat een abonnement op het blad voortaan gelijk zou staan met lidmaatschap. Een dergelijke uiting van oppervlakkigheid en onbenul kenschetst de mentaliteit van enkele nieuwkomers in de jaren zeventig, die zogenaamd alles beter wisten en alles voor zich opeisten.

4) Toen in de lente van 1971 het Overlegcentrum voor de Vrede nr.1 op stapel kwam te staan, herinnerde ik G. eraan dat de internationale communistische beweging - dat, om precies te zijn, het stalinistische bewind van na 1945, de World Peace Council in 't leven had geroepen. Ik wees erop dat de communistische partijen in alle landen de opdracht hadden gekregen er een afdeling van op te richten. Bij ons was die door de C.P. geïnitieerde en gedomineerde afdeling de BUUV : Belgische Unie ter Verdediging van de Vrede. En zij was het ook die (andermaal) afkwam met het voorstel een vredeskoepel op te richten, zodat men er zich kon aan verwachten dat zij aan de dingen een erg op Moskou gealigneerde draai zou geven. Maar Hubert, betweterig geworden sinds de dag van het voorval met de presentatietekst, wilde van niets weten.

5) Enige tijd later onderschreef hij, namens de I.O.T. maar zonder de I.O.T., de beginselverklaring van het Overlegcentrum voor de Vrede. We mochten het achteraf in het blad lezen. En het meest onthutsende van alles was dat H. niet meer bleek te begrijpen dat zoiets niet kon.

6) In 1975, toen het Overlegcentrum voor de Vrede nr. 2 op gang kwam, ging het van kwaad naar erger. H. liet de I.O.T. er zogenaamd bij aansluiten, maar in het diepste geheim.

7) In oktober 1973 ging hij de I.O.T. "vertegenwoordigen" op een massale bijeenkomst van de "vredeskrachten" in Moskou (waarop Breznjef een staande ovatie kreeg). Wij wisten pas dat we daar "vertegenwoordigd" waren geweest toen Hubert uit de Sovjet-Unie terugkeerde!

8) Ook in oktober 1973 zouden we, als I.O.T., vlugschriften gaan uitdelen op een militair-muzikaal feest in Berchem. Toen we, zoals afgesproken, op het secretariaat in Antwerpen verschenen, bleek er nog geen ontwerp van tekst te bestaan. Hubert liet toen iets horen in de trant van : "Ik zal de tekst straks, kort voor het begin van het feest, nog wel even schrijven : *wij* kunnen dat, het is *ons beroep*." Zijn toon gaf blijk van onuitstaanbare verwaandheid en dat bleek ook zijn manier van doen i.v.m. de uit te delen tekst te zijn. Hij vatte die laatste immers niet op als een ontwerp maar als iets wat door ons zonder meer als definitief moest worden aangenomen. We kregen nog bijna niet de tijd de vlugschriften behoorlijk te lezen. Bevangen in hovaardij, ging H. er dus van uit dat anderen, zonder enige inspraak te hebben gekregen, teksten van hem moesten gaan uitdelen die hun baan en hun bestaanszekerheid, misschien ook hun veiligheid in het gedrang konden brengen.

9) Vanaf vooral de herfst van 1971 gingen G.H. en Lasure voordrachten over het statuut houden. Dat deden ze namens de I.O.T. maar zonder de I.O.T. Wij mochten niet weten waar de I.O.T. werd gevraagd om te spreken: het tart gewoon elke verbeelding. (Dát de IOT tientallen keren was gevraagd geweest, mochten we vernemen uit Huberts verslag van juli 1972 aan de WRI. We kregen die tekst aan de vooravond van ons vertrek naar de driejaarlijkse conferentie in Sheffield. Tijd om er het onze bij te schrijven hadden we niet meer.)

Hoe dan ook, ik hoorde Lasure wel eens spreken in Lier, in mei 1971. Het viel me toen op dat hij oppervlakkige, modieus bedoelde denkbeelden tot uiting bracht

zoals: "Dienstweigering is voor ons uitsluitend een middel om de maatschappij te veranderen. Als we morgen een beter middel vinden, dan kiezen we voor dat laatste."

Zo'n fraseologie kon hij uiteraard voor zijn eigen rekening nemen. Ontoelaatbaar was dat hij ze ons in de schoenen schoof. Toch bleef hij dat doen : in 't geheim!

10)De samensmelting in de I.O.T. werd in april 1971 in een "editoriaaltje" in Protest uitgelegd. (De tekst werd -in uitvoering van wat de vergadering te Hove van januari had beslist- door mij geschreven, maar het scheelde geen haar of het was G.H. geweest die het had gedaan : de inhoud zou dan dezelfde zijn gebleven.) Daarin werd ook verwezen naar zekere beginselen van interne organisatie maar onverminderd bezat de I.O.T., toch niet na de erkenning als aparte afdeling van juli 1971, geen uitvoerige geschreven afspraken op dit stuk. Ik stuurde daarom voorstellen in, maar Hubert zorgde ervoor dat ze zich gekelderd zagen. (Wat ik toen voorstelde, kan men vergelijken met een ontwerp van handvest uit 1981 -later herwerk- dat ik kan sturen en waarin speciale artikels voorzien zijn voor een wereldfederalistische strekking, die het Register van Wereldburgers zou steunen. Dit laatste, hoe dan ook, bleef steeds bestaan, vooral ook op internationale schaal. Met andere woorden : het, sinds de latere jaren zeventig, door een kleine klik voltijdse nieuwkomers verspreide gerucht dat het R.W. = R.W.C.(!) gelijk zou staan met niets, moet men als hun zoveelste lasterlijke leugen beschouwen. Wel kan het centrum in Hove niet veel meer aan. Mijn gezondheid laat het niet toe. En, alle verhoudingen in acht genomen, zie ik me nog steeds geconfronteerd met overlast. Dit komt mede doordat hier de laatste twintig jaar -in 2003- berichten omtrent ijzingwekkende misdaden tegen de menselijkheid toekwamen, en ook natuurlijk door de enorme hemorragie teweeggebracht door de onduldbare en ongeldige manipulaties op het vlak van de I.O.T. en de B.D.J. op 't eind van de jaren zeventig. Anderzijds vonden wij nog steeds geen passende en bereidwillige persoon om als opvolger voor te stellen aan het (internationale) Registry of World Citizens. Misschien komt daarin binnenkort verandering?

Maar wat had het R.W. met de I.O.T. te maken? Sinds de herinvoering in 1965 van een contactadres van de I.O.T. in Vlaanderen, bestond er een wereldfederalistische tendens in. Anderzijds maakten IOT-leden deel uit van onze wereldfede-

ralistische Federale Unie en in ons blad Regenboog verschenen geregeld berichten van of over de Internationale van Oorlogstegenstanders, vooral ook over activiteiten van de internationale War Resisters' International. Ook in dit opzicht betekende Regenboog een voorloper van Protest. (Lees daaromtrent tevens pag. 1 van het eerste nummer van Protest.)

In september 1969 stichtte dan een Comité van Wereldfederalisten -leden van de Vlaamse vleugel van de gewezen Federale Unie- mede het blad Protest. Dit comité ging in januari 1971 op in de eengemaakte IOT, waardoor werd bevestigd dat in die laatste een mondialistische strekking bestond. Die steunde uiteraard het R.W., terwijl dit laatste in zijn folders naar Protest verwees als naar het blad waarin geregeld berichten over het plaatselijke en het internationale registratiecentrum verschenen. In zoverre kan men, of liever: moet men zeggen dat ook het R.W. zich op onaanvaardbare en ongeldige wijze, ja op gewelddadige wijze van zijn blad beroofd zag.)

11) In de nazomer van 1972 vroeg ik aan Gilbert Hubert, die toch alles wilde centraliseren op de plaats waar hij burgerdienst deed, om daar dan ook, d.i. in het Centrum Elcker-Ik, onderdak te verlenen aan het Register van Wereldburgers (dat van Verviers kon niet op tweetalige grondslag werken). Elcker-Ik gaf zijn akkoord, Gilbert kantte er zich niet tegen, maar hij sprak wel het voornemen uit zich in niets met het R.W. bezig te houden. Een en ander bleek dan te moeilijk te komen liggen. Zo belandde het Vlaamse centrum voor registratie van wereldburgers uiteindelijk in Hove, hoewel ik sinds jaren tot diegenen behoorde die alles zoveel mogelijk uit privéwoningen weg wilden,

12) Het zij gezegd dat H. (daarin toonde hij zich anders dan Rutgeers en Van Thienen) (a), in de loop van zijn burgerdienst veel werk begon te verzetten in 't kader van de I.O.T. Alleen, mede door zijn toedoen ging bijna iedereen weg van vóór 1971. En wie zich niet helemaal terugtrok, zag zich bejegend als *persona non grata*, om niet te zeggen als ondermens, in ieder geval als uitgesproken tweederangslid, in alles de mindere van hem die door ons, sinds eind 1968, met zoveel toewijding was geholpen geweest.

(a) Van Thienen werd wel reeds actief tijdens zijn dienst : toen hij subsidies en een baantje in zicht kreeg.

13) Van 1969 tot begin 1971 zou ik bereid geweest zijn G.H., met mijn erkentelijkheid, te steunen als hij de taak van secretaris na zijn burgerdienst op zich had willen nemen, ook op voorwaarde dan wel dat hij niet langer voltijds zou werken op het adres van de I.O.T.

Ik kreeg niet de gelegenheid dat te doen, want nog maar pas in burgerdienst -een uniek feit- benoemde Hubert zichzelf in 't geheim tot secretaris, zoals wij, vele maanden nadien, konden lezen in bijvoorbeeld de Peace Diary van Housmans.

14) (Ik las hier even een rubriek over Lasure in, welke in de oorspronkelijke tekst voorkwam en waarvan ik niet goed wist waar ze in dit verkorte ingekorte verslag te plaatsen.) Ik herinner me nog hoe ik in september 1969, op de stichtingsvergadering van Protest als gezamenlijk tijdschrift, een lijst met te vragen medestanders zat uit te tikken op het schrijfmachientje van Etienne Vanden Brande. Ervan uitgaand dat men broederlijke tegemoetkoming moest stellen tegenover laster, afgunst of gecomplexeerde meerderheidswaan en kleineringszucht, zette ik daar, met het akkoord van de vergadering, ook **Lasure** op. Had ik dat niet gedaan, dan was hij waarschijnlijk niet gevraagd geweest en dan had hij zich nadien niet zo kwalijk kunnen gedragen. Want ofschoon hij aan geen enkele latere bijeenkomst deelnam, zich niet één keer verontschuldigde toen we hem uitnodigingen deden toekomen, men niet wist wat zijn voornemens waren en hij geen letter voor het blad instuurde, toch kon hij er zich in 1971 op beroepen dat we hem vermeld hadden bij de leden van de werkgroep en de redactie.

15) Hubert bekommerde zich in 't geheel niet om de in 1969 en 1970 gemaakte afspraken. Hij ging te werk als een kleine potentaat zonder constitutie; hij stelde zijn willekeur(1), ja zijn onuitstaanbare willekeur in de plaats van de beginselen van het zelfbeheer zoals die zouden dienen te heersen in een broederschap van antioorlogsbezielde personen. Een conclusie was dan wel -voor mij en alle weldenkenden- dat, bij ontstentenis van een IOT-charter, het editoriaal van april 1971 zijn volle geldigheid behield. Lasure sprak dit natuurlijk tegen, maar op welke grond zou hij dat hebben kunnen doen? Hij nam op geen enkele wijze deel aan de fusie van begin 1971. De keuze voor I.O.T., die ik verdedigde, haalde het zonder dat hij daaraan enige steun verleende. (Die keuze werkt door tot op heden; andere mogelijkheden waren geweest: CGVA of ook een tegenhanger van de MIR/IRG = Internationale Verzoeningsbond/I.O.T.) Hij

schreef evenmin in het blad waaruit zijn bezwaren bestonden; ook in een gewoon verslagje deed hij dat niet. Zelfs op een IOT-vergadering verscheen hij nooit om, achteraf dan, zijn kritiek te uiten op wat was overeengekomen: hij beperkte zich ertoe achterbaks te gaan lasteren.

(1) Die willekeur ging wel gepaard met een uitgesproken neiging de huik naar de wind te hangen van alles wat, in de context beschouwd, macht en aanzien genoot. Daartoe behoorden de op Moskou gealigneerde "vredeskrachten", waaraan Hubert niet de nodige weerstand bood.

Kwam het tot uitsluiting van leden van de Vlaamse WRI-afdeling? Wie sloot wie uit? Waren ze gemachtigd om dat te doen? Op welke gronden deden ze het? Volgens welke legitieme procedure?

Ik legde die vraag aan iedereen voor, ook aan ondertekenaars van de ongeldige vzw-statuten van december 1977. Niemand kon uitgesloten leden noemen. Zelfs Rutgeers, Biesemans en Lasure beweerden niet dat ze dit konden. Wat ze wel deden, was mij bedreigen met gevangenzetting en beroving van het financiële minimum : gezeten op onwaarheid en gebrek aan rechtschapenheid, dachten ze hun probleem met geweld te kunnen oplossen. (2)

Werkend/beherend lid (ook vzw-beheerder) was ik sinds 1962. In 1978 maakte men daar op ongeldige wijze een eind aan. Ik bleef toen wel coördinator, "directeur" van het Register van Wereldburgers. In 1980 benoemde men mij ook tot lid van de Internationale Raad van het RICM : Régistre International des Citoyens du Monde (tot in 2007). Een en ander betekent meer dan veertig jaar betrokkenheid (vijftig jaar in 2012), ja bijna dagdagelijkse betrokkenheid bij het streven van oorlogstegenstanders en wereldfederalisten (hetwelk sedert vele jaren vooral de vorm aannam van verzet tegen schendingen van de mensenrechten met een geheel van stralingswapens).

(2) Door de titels van voorzitter en secretaris van de BDJ en Forum te cumuleren, konden ze dat ook in naam van die verenigingen doen: zo sleepten ze anderen mee in hun criminele

voornemens **gewetensbezwaarden van vóór de wet en initiatiefnemers van IOT** aan financiële ruïne en herhaalde gevangenisstraffen te onderwerpen. En toch werden ze daarvoor niet eens ernstig ter verantwoording geroepen.

JV

www.jeanverstraeten.be

Bijlagen hieronder :

- 1) "Over het gebruik van dit briefhoofd".
- 2) Uitnodiging tot de vergadering van 12 december 1977 (ons opzettelijk met een maand vertraging toegezonden en zonder ontwerp van statuten van een v.z.w.)
- 3) Briefhoofd uit 1971 : we kregen te maken met mensen die zaken in druk gaven zonder vooraf overleg te plegen en die niet eens de naam van de vereniging correct konden schrijven.

P.S. BIJ DE OORSPRONKELIJKE TEKST WAREN HEEL WAT BIJLAGEN GEVOEGD. DIE LAAT IK HIER LIEVER WEG, MAAR IK STUUR ZE NAAR WIE EROM VRAAGT. MEN VINDT ZE OOK OP www.jeanverstraeten.be , onder de rubriek War Resistance, "Enkele Data". Verder bewijzen of onderbouwen verscheidene tienduizenden bladzijden wat ik meld. In 1995, door Biesemans, Rutgeers en Lasure bedreigd met... gewelddadige opsluiting en beroving van het financiële levensminimum, legde ik ook een apart dossier van ongeveer vijfduizend pagina's aan, hetwelk men op afspraak kan komen inkijken.

INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS

Vlaamse afdeling van de War Resisters' International

2540 Hove (Belgium), datum postmerk
Vredestraat 65

(date postale)

Over het gebruik van dit briefhoofd (BIJLAGE 1)

Op 26 oktober 1965, op een vergadering van ons gezamenlijk berichtenblad Geweldloze Weerbaarheid, besloten we ook aan de Belgische maar eigenlijk alleen Franstalige WRI-afdeling een nieuwe opening op Vlaanderen te verschaffen. Zo ontstond de Internationale van Oorlogsbestrijders, een naam die we overnamen van een Nederlandse groep en die we enige tijd later wijzigden in INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS. Die niet erg gelukkige naamkeuze wilde een precieze tegenhanger vormen van Internationale des Résistants á la Guerre, toen immers dezelfde WRI-afdeling.

In september 1969, op een vergadering te Antwerpen, besloot de INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS deel te nemen aan de oprichting van PROTEST als gezamenlijk tijdschrift van de onafhankelijke Vlaamse "vredesgroepjes".

Die groepjes, waaronder zich ook een Comité van Wereldfederalisten bevond, beslisten eind januari 1971, op een vergadering in Hove, samen te smelten in de INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS, die zes maand later als een aparte Belgische afdeling, naast de I.R.G., erkend werd.

Vanaf december 1977 legden vier voltijdse personeelsleden van de Burgerdienst voor de Jeugd -nl. Biesemans, Van Thienen, Rutgeers en Poelman- van wie de laatste drie zich nooit als vrijwilliger actief hadden getoond in 't kader van de I.O.T., achter onze rug, door de oprichting van een v.z.w., beslag op onze vereniging en al haar middelen, in de eerste plaats op alle door de staat geleverde werkkrachten en verleende toelagen.

In een geest van doelbewuste bedriegerij, stuurden ze ons geen ontwerp van hun "statuten" en ook de uitnodiging op hun zogenaamde "stichtingsvergadering" van 12 december zonden ze ons opzettelijk met een maand vertraging.

Sindsdien vraagt onze WRI-afdeling om een hervorming die rekening houdt met wat waar en rechtschapen is, met de tussenmenselijke eerlijkheid, de grondbeginselen van de democratie of het zelfbeheer, de elementaire ledenrechten en het bestaansrecht van menselijke personen.

Sur l'usage de cette en-tête

Le 26 octobre 1965, á une réunion de notre bulletin collectif Geweldloze Weerbaarheid (= Résistance non-violente) nous décidâmes d'offrir une nouvelle ouverture sur la Flandre à la section belge de la War Resisters' International, restée uniquement francophone ou presque dans l'après-guerre. Ainsi l'Internationale van Oorlogsbestrijders vint à naître, nom que nous empruntâmes à une section de Hollande et que nous changeâmes quelque temps après en INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS (I.O.T.).

En septembre 1969, l'I.O.T. prit part à la création de PROTEST en tant que périodique collectif des groupuscules indépendants pour la paix en Belgique néerlandophone.

En janvier 1971, comme nous l'avions proposé, ces groupuscules fusionnèrent dans l'I.O.T. et celle-ci, cette même année encore, s'est vue reconnue par la War Resisters'International comme section à part entière, indépendante de l'Internationale des Résistants à la Guerre, soit la section en Belgique francophone.

Depuis décembre 1977, avec la complicité morale d'un Lasure, quatre membres du personnel du B.D.J. (= Service Civil pour la Jeunesse) -soit Biesemans, Van Thienen, Rutgeers et Poelman- qui hormis le premier ne s'étaient jamais montrés actifs en tant que bénévoles au sein de notre mouvement, accaparèrent, par la création d'une association sans but lucratif, toute l'I.O.T. et tous ses moyens, surtout le personnel et l'argent fournis par l'état.

Dans un esprit de tromperie calculée, ils omirent de nous faire parvenir un projet de leurs soi-disant statuts. En plus, ils nous envoyèrent avec un mois de retard -et sans y joindre les "statuts"- leur invitation à la soi-disant réunion fondatrice du 12 décembre 1977.

Depuis lors, notre association demande à être réformée dans un esprit désireux de respecter l'honnêteté interhumaine, les principes de base de la démocratie ou de l'autogestion, les droits fondamentaux des membres et le droit à l'existence de personnes humaines.

On the use of this letter-head

On the 26th October 1965, at a meeting of our collective bulletin *Geweldloze Weerbaarheid* = Non-violent Resistance, the Belgian WRI-section, which in the post-war period had stayed almost French speaking only, decided to start the *Internationale van Oorlogsbestrijders* (I.O.B.). In the course of the next few months we changed that name, which we had taken over from a section in Holland into *INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS*. That name was intended to be a precise equivalent of *Internationale des Résistants à la Guerre*, at that time the same Belgian WRI-section.

In September 1969, at a meeting in Antwerp, the *INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS* (I.O.T.) decided to take part in the creation of *PROTEST* as a collective bulletin of the independent small peace groups in the Dutch speaking part of this country.

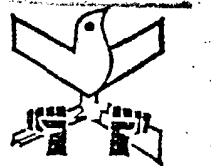
At the end of January 1971, at a meeting in Hove, these small groups, as we had proposed, decided to fuse into the I.O.T., which that same year was recognised by the W.R.I. as a section separate from the *Internationale des Résistants la Guerre*, the section for French speaking Belgium.

From December 1977 on, four persons who were working full time at the secretariate of B.D.J. = Civil Service for Youth -Biesemans, Rutgeers, Van Thienen and Poelman- who with the exception of Biesemans had never been active as volunteers within the framework of the I.O.T., by the creation behind our back of a v.z.w. = a non-profit form of legal association, seized our WRI-section and all its means, above all the personal and the subsidies given by the state. Whilst doing so, in a spirit of calculated imposture, they omitted to send us a project of their articles of association and they posted the invitation to their so-called foundation meeting of the 12th December 1977 a month too late. Moreover, in that invitation, to which they omitted to join the articles of association, they did not say anything about the 12th December as being the foundation date of a v.z.w. I.O.T.

Since that time our WRI-section ought to be reformed according to the principles of inter-human honesty, democracy or self-management and the members' fundamental rights.

Jean Verstraeten

P.S. As to the fusion of the groups into the I.O.T. in 1971, I remind that the BFHC = Robert Fermont's Commemorative Committee, due to its specific raison d'être, continued to exist separately.

INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS
VLAAMSE TAK VAN DE WAR RESISTERS' INTERNATIONAL

xxx.xml.ssa=xxxxx Van Elewycckstraat 35
 maxxameaxxxx 1050 Brussel

Aan de leden van de . Werkgroep I.O.T. (BIJLAGE 2)

Geachte

1977

We zijn zo vrij U uit te nodigen op d volgende IOT-vergadering, die zal doorgaan op maandag 12 december, om 19u, in de Van Elewvckstraat 35, 1050 Brussel. Tot onze spijt zullen voortaan de vergaderingen van de IOT-werkgroep moeilijk nog bij Oxfam-Antwerpen kunnen plaatsvinden, daar er in het lokaal alleen nog vergaderingen waar Oxfam-mensen bij aanwezig zijn kunnen doorgaan.

Wij hopen dat U zult aanwezig zult zijn op deze vergadering, gezien het belang van de agenda-punten die moeten besproken worden :

1. Mogelijkheden tot subsidiering IOT (noodzaak, opportuniteit, ...)
2. Voorbereiding Algemene Vergadering I.O.T. (definitieve datum, agenda, mogelijke jaarprojecten)

In de hoop U te mogen begroeten op deze vergadering, teken ik met radikaal-pacifistische groeten,

voor de I.O.T. :

Erik Van Thienen

INTERNATIONALE VAN OORLOGSTEGENSTANDERS

VLAAMSE TAK VAN DE "WAR RESISTERS" INTERNATIONAL CONSCIENCESTRAAT 46 - 2000 ANTWERPEN -
03/39.38.68 - PR 10560.57 (BIJLAGE 3)

N.B. We kregen te maken met mensen die alles beter wisten, alles beslisten zonder overleg met de andere leden van de werkgroep, maar die niet eens de naam van de vereniging konden schrijven.

Dat we van **afdeling** tot een **tak** waren opgeklommen : ook dát vernamen we pas achteraf !
